

I dag skal vi høre en bibeltekst fra Det gamle testamente. Teksten er fra profeten Mika og handler om det sentrale i vår kristne tro. Mika er ellers ei bok det leses fra hver julaften på grunn av profetiene om Fredsfyrsten, Jesus Kristus. Profeten Mika levde samtidig med Jesaja, dvs. en tid før og etter at den nordlige delen av Israel gikk til grunne i 722 f.Kr. Mika var en av de profetene som kalte folket til å vende om til Gud. Han minte om at Gud krever alle til regnskap. Men i et profetisk klarsyn ser han også fremover i tid til Gud skal sende sin frelse.

Prekentekest: Mika 7,18-19

Hvem er en Gud som du, som tar bort skyld og tilgir synd for resten av sitt eget folk? Han holder ikke evig fast på vreden, for han vil gjerne vise miskunn. Herren skal igjen vise barmhjertighet mot oss og trå våre misgjerninger under fot. Du skal kaste alle våre synder ned i havets dyp.

Dere har kanskje ikke samme forhold til havet som jeg har som sørlending. Men her har vi Tinnsjøen, og den er dyp nok til at vi forstår hva Mika har på hjertet. Som hovedferdselsåre for en god del år siden, førte vannveien med seg både velstand og velsignelse, men også ulykke. Velstand gjennom handel og fiske, ulykke gjennom forlis, båter som kom ut for uvær og gikk ned. For israelsfolket var også havet ferdselsåre for fiendtlige skip i krigstid, slik det også var for oss i 1940. For oss i Norge, som for israelittene, har havet gift både pluss og minus, men i denne teksten fra profeten Mika nevnes det et havdyp som blir en redning.

Nå er ikke dette første gang Det gamle testamente taler om havdypet. Fra bibelhistorien husker vi en hendelse der et helt folk ble reddet av havdypet. Denne hendelsen viser oss tydelig hvordan Gud redder sitt folk fra fare og utsletter fienden for alltid. Israelsfolket var på flukt fra Egypt. Bakfra kommer faraos hær med stridsvogner i en forrykende fart. Foran dem sperrer havet, Sivsjøen. Det er bare minutter om å gjøre før de blir innhentet av Faraos hær. Panikken sprer seg blant kvinner og barn og menn. De vet ikke sin arme råd.

Da sier Moses til folket: "Vær ikke redde! Stå bare fast, så skal dere få se hvordan Herren frelser dere i dag! For slik som dere ser egypterne i dag, skal dere aldri se dem mer." - Og vi kjenner historien. Gud åpner vei gjennom Sivsjøen. Vannet står som mektige vegger på sidene, og folket får gå gjennom vannet til sin redning og frelse. Fienden, med alle våpnene og stridsvognene som truet deres liv settes ut av spill og blir borte for bestandig i havdypet. Herren grep inn og frelste sitt folk.

På hebraisk brukes det samme ordet for havdyp i fortellingen om Sivsjøunderet som i Mikateksten, og likheten er slående: Havet sluker fienden og den blir borte for alltid. Det som blir kastet ned i havets dyp blir slettet ut, det finnes ikke mer og er ingen trussel lenger. Så langt er likheten der, men det er likevel en forskjell mellom faraos hær og den trusselen Mika skriver om; fienden er blitt en annen. Det er ikke lenger den ytre fienden, faraos hær, profeten Mika omtaler som truende. Nei, det er en langt farligere trussel, og en fiende som er mye nærmere. Paulus gir den navnet: "Synden som bor i meg." Så nær er den, og så farlig er den

at den ødelegger ditt og mitt forhold til Gud hvis den ikke blir tatt bort og tilintetgjort.

Det fikk de smertelig erfare, israelsfolket. For profeten Mika forkynte dom over folket fordi de hadde forlatt Guds vei og levde i strid med Guds vilje. I stedet for nåde, møtte de Guds vrede. Alt så håpløst ut, ingen redning var å se, folket var forlatt uten Gud. Men så kunngjorde Gud sin redning. Gjennom profeten Mika gjorde Gud det kjent at en redningsmann skulle komme. "Men du, Betlehem, Efrata, den ringeste blant ættene i Juda! Fra deg lar jeg komme en mann som skal være hersker over Israel. Han har sitt opphav i gammel tid, han er fra eldgamle dager." Så forteller profeten flere hundre år før Jesu fødsel om hun som skal føde og om han som skal skape fred.

Derfor er det håp og forventning i den siste delen av Mikaboka. Gud skulle en gang ta bort skyld og tilgi synd, og la sin vrede fare. En forventning og et håp som knyttet til redningsmannen som skulle komme. Profeten så fram mot dette med glede. Han eide løftet og hadde håpet, men håp gjelder det en eier på avstand, som ennå ikke har blitt en realitet.

Vi er i en ganske annerledes situasjon, vi som lever i dag og tror på Jesus.. Vi vet at Frelseren har kommet. Håpet ble oppfylt og ventingen tok slutt da Jesus Kristus ble menneske. Frelsen ble ordnet da Jesus Kristus døde på korset. Vi ser tilbake på det. Profetene så frem mot det. Vi forholder oss til en levende Frelser takket være oppstandelsen påskedagen. I dag er vår fremtid og evighet knyttet ene og alene til Jesus Kristus og hans frelsesverk. Derfor står det skrevet: "Salige er de som har fått sine overtredelser tilgift og sine synder skjult. Salig er det menneske som Herren ikke tilregner synd."

Salighet er det sterkeste uttrykket for glede som finnes! Det er mye som kan muntre et menneske. Vi kan se underholdning og det er sunt å le. Men skikkelig glad til bunns blir bare den som får sine synder tilgitt og sin skyld slettet ut. Det er en sterk påstand, men kristendommen kalles gledens religion, og det er ikke uten grunn. Leser vi Bibelen, eller ser etter i en bibelordbok, så forekommer ordet glad og glede voldsomt mange ganger. Ja glede, eller enda sterkere; salighet er det ordet som best beskriver opplevelsen av å ikke lenger kjenne seg fordømt av Gud, men vite at en er tilgitt.

Når synden er sonet og tilgitt, da er den borte, da er den slettet ut. Den fins ikke mer. Slik faraos hær ble utslettet i Sivsjøens havdyp, sånn blir våre synder fullstendig borte når Gud for Jesu skyld tilgir dem. "Du skal kaste alle våre synder ned i havets dyp", leste vi. Det dype havet heter nådens hav. Og nådens hav er uendelig stort og uendelig dypt. Her er det plass til alle slags synder og alle synder. Jesu frelsesverk er for alle, og Gud har i sin visdom gjort det slik at alt dette mottas i tro.

Troen er en gave, og en gave er ingen ting vi skal streve for å få til. Troen er våre tomme hender som tar imot det Gud av godhet vil gi. Derfor avhenger det ikke av om troen er stor eller liten. Når tro på størrelse med et sennepsfrø kan flytte fjell, så skal det ikke store troen til for å rekke ut

ei hånd og ta imot, eller, for å bli i bildet, så er det heller ikke størrelsen på hånda som betyr noe, men at den tar imot.

Jesus gav sitt legeme og blod til soning for alt det som vi trenger å få kastet i havets dyp, alt av ulydighet mot Gud. I dag innbyr Jesus til fellesskap med seg. I nattverden får du rekke ut ei hånd og ta imot frelsesgavene. Når du kneler ned i tro på Jesus og mottar nattverden, da tar Jesus bort din synd, og den blir borte i nådens hav.

"Herre, hvem er en Gud som du, som tar bort skyld og tilgir synd for resten av sitt eget folk?" Takk at vi får komme til deg og få våre synder kastet ned i havets dyp. Takk for at det som du tilgir, er fullkomment borte. Amen.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.